

Tracte desfet.

Escena de costum catalanes.

Mestre Mber casa la noya
ab l' hercu de mestre Pau
y s' han citat avuy vespre
per tractar y contractar. —

En una espayosa cambra,
ab calayera, mirall,

lliberia molt petita
y arca antiga bastant gran,
als dos extrems d'una taula
estan arreparegats:

cada un puella sa pipa,
y parlan poch y molt baix.

Las preudas que té la noya
son amables. Nos del gran
millorarlas no podria
qui las vulgués millorar.

S'han vingut los comparey
sob' aquest punt, y han parlat,
ab los breus mots necessaris
d'altras preudas personals.

La noya es bona cristiana;
lo noy es molt bon cristià;

la noya es treballadora;
lo noy no sossega may.

Estalviadora u' es ella
y fa molt goig de mirar;
ell es picot qui'estalviá
fins una engruna de pa.

En quant á saber si' portare
abdi's bona voluntat,
ab un yich, yich que se'n tingan
u' hi ha prou per ferlos casats.

En Mer fincix sa pipada;
acaba la seva En Pau,
y al pla de la ma las tustan
giradas de cara-avall.

Y picantlas y endressantlas
á l'infern, torcent lo braç,

l'un compare mira à l'autre
ab ulls de belitre gat.

— J'bé Pau! Ara diguemme:
i vostre fill heu ja heretat?

— J'be, Mber! i la vostra noya
lo que li espeta tindrà?

— Jo no vull que l'noy s'micasi,
sens, saber si 'y pot casar!

Herlo heren es cosa fácil:
desférten, Mber, no 'u estant.

— Bendotà' un pare à sa filla
es cosa entestida aviat!

Descatar lo dot es cosa
amiche Pau, que costa en gran.

— Vaja! parlem ab franquesa!

- Beniu rahó! siguem francetz!"

(Una estona de silenci

que dura prop de mitjo quart.)

"- Bornanthis: 'l meu fill no hereto
senz estar ben enterat
del dot que tindrà la noya
qu' a casa meua ha d' entrar."

- Bornanthis: 'l dot de una filla
no vull dir, ni diré may,
senz que sàpiga si troba
lo que pot y deu trobar.

- Et a dir que j de la noya
no se sab lo que tindrà?

- Et a dir que j del fill vostre
si es o no hereu no se sab?..

1 - Poseus a la rahó!

— No tinc massa!

do pactat, d'ouets no es pactat.

— No es pactat. i' Qui se ne'u d'oua?

— Algú se 'u penadirá.

— Lo meu fill es lo qui hi guanya.

— La noya es qui hi fa bon guany.

— Sobre si ella es, o' no ulla,

hi hauria molt que parlar.

— Sobre si ell es ulla com sembla

jo no juraria pas.

— Ella sembla molt devota,

mes... té' pardalets al cap.

— Ell may entra endins l'eglesia,

sempre l'obeix a l'entrant.

— Ella sembla estatviadora,

y sempre 's sol descuidar

- de les establir a la cuina
quan porta a taula l'menjar.
- Ell, si la casa s'forcia
no crech que l'adressi pas,
perque s'fa ab jovent qu'adrieto
que jamay n'adressi cap.
 - Dexem corre la palestra!
 - Si: podria acabar mal!
 - Conservemoos, amich Mex!
 - Passeuho molt be, amich Pau!

Se separan dotre passas
y un y l'altre repensats,
s'escometen casi a l'hora
y dirhen casi al plegat:

" — Si l'heretge, en cap modo
dixen y sortim del país? —
— do tot que pensen donarli
volem tenir amagat? — " — "

(Altra estona de silenci
mirantse dels peus al cap.)

" — So ve lo dit no'm retracte!

— So tampoch y... abeu siau.

— ¡Heu la filla degrauiada!

— ¡Heu vostre fill degrauiat!"

Quants paraes poden mirar-se
en aquest pobre mirall! —
Veo casan los fills, si 'ls casan,
sinó que 'ls posan à guany.

Escarment.

Se n'estava pentinant,
pentinant la cabellera.

Passa un bell galan y diu:

- Deu te quart, gentil doncella!

Quina cara tens més blanca!

¡O quin cabell tens més negre!

Que bé, que bé s'hi veïan

or y argent, diamants y perles!

¡Fui' n' tingues para portar-hi!

- Vols tenirne, noya bella?

- Volquerho. ¡Qui no u voldria?

- Donchs á mi 'm soban riquesas.

Montan abòs á cavall...
quan foren á mitjan terra,